

ELKE WEEK
VERTELT EEN
LEZERES WAT ZE
ÉCHT VAN HAAR
RELATIE VINDT

Liefdes LEVEN

Hilde (48): “We waren voor het eerst als nieuw, samengesteld gezin op vakantie en ik was even naar de kampwinkel gelopen. Op de terugweg hoorde ik in de verte het geschreeuw van een kind. Het was Maurits, mijn jongste van 10 jaar, die als een kempiaan tegenover een woedende Henk-Jan stond, mijn aanstaande man. Het was twee maanden voor ons huwelijk en op dat moment flitste door me heen: moet ik eigenlijk wel trouwen met deze man? De ruzie ging nergens over, Henk-Jan vond dat Maurits mee moest met een wandeling en Maurits had geen zin. Het was de eerste in een lange rij uitbarstingen. Om de een of andere reden vliegen ze elkaar om de haverklap in de haren. Sinds ons huwelijk bestaat ons gezin uit zes personen: Henk-Jan en zijn twee dochters van 15 en 14 jaar, ik met mijn twee zoons van 12 en 10 jaar. Als de kinderen er niet zijn, hebben we het

“Liever zou ik weer met mijn zoons in een flat wonen”

goed samen. Maar als we met z'n allen bij elkaar zijn, is de beer los. Gék word ik van de ruzies tussen de kinderen onderling, de spanningen, het gegil en geschreeuw en vooral van de troep in huis. De kinderen wonen voornamelijk bij ons, en met z'n zessen in een redelijk klein huis leven, valt niet mee. Om totale chaos te voorkomen, wil ik per se dat de kinderen hun spullen niet laten slingeren in de woonkamer. Maar daar hebben de meiden geen boodschap aan. De jassen, tassen, make-up, sleutels, kledingstukken en schoolboeken slingeren overal, en als ik vraag of ze willen opruimen, lopen ze gewoon weg. Op steun van Henk-Jan hoef ik niet te rekenen, als het eropaan komt, kiest hij altijd voor hen. In mijn woede heb ik een keer alle troep de tuin in gegooid, maar een kwartier later bracht Henk-Jan alles doodleuk weer naar binnen. Ik houd van Henk-Jan en hij houdt van mij, daar ligt het niet aan. Maar het samenvoegen van onze gezinnen – ik vind dat eigenlijk geen succes. Diep in mijn hart, zou ik het liefst weer met mijn zoons in een flat gaan wonen waar vrede, orde en vooral rúst heerst. Maar dat is geen optie want door de crisis heb ik mijn baan verloren. Misschien lukt het om deze periode uit te zingen en krijgen we het ooit goed als gezin. Maar voorlopig zie ik het er niet van komen.”

WILT U OOK (ANONIEM) OVER UW LIEFDESLEVEN
VERTELLEN? MAIL DAN NAAR REDACTIE@LIBELLE.NL